

KORTTELI 4

ILONA
TUOMINEN

Ajatus-
remontti

BAZAR

**ILONA
TUOMINEN**

*Ajatus-
remontti*

KORTTELI 4

BAZAR

1. painos

© Ilona Tuominen ja Bazar Kustannus 2026
Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Sitaatit:

sivulla 307 kappaleesta Putte-Possun nimipäivät, san. Juhani Jalas
sivulla 324 kappaleesta Älä droppaa mun tunnelmaa,
san. Paula Vesala

ISBN 978-952-870-024-1

Taitto: Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@bazarkustannus.fi

Luku 1

Asunto-osakeyhtiö Poppelin pihapiiriin oli kevään aikana tehty monia uudistuksia. Kun kevätpäivä oli tasattu ja Auringon keskipiste siirtynyt eteläiseltä tähtitaivaalta pohjoiselle, oli vanhan puutalokorttelin pihaan ilmestynyt kaksi aurinkopetiä. Turhan aikaisin, tai täysin turhaan, sanoivat jotkut, mutta kun päivien piteneminen alkoi näkyä kirkkautena ja tuntua lämpönä, alkoivat poppelilaiset hyödyntää uusia kalusteita naapuruston neulekerhon ja pihaparlamenttien kokoontumisiin.

Myös vanha pihakeinu oli kunnostettu: puupinnat oli öljytty ja metalliset saranat rasvattu niin, ettei aiemmin pelkän tuulenvireen voimasta kitisseestä keinusta päässyt nykyään pihaustakaan, kun siihen istuttiin. Syreenit oli syksyn pimeydessä leikkattu ja kukkapenkit istutettu täyteen sipuleita ja siemeniä, joiden kukinnasta poppelilaiset olivat jo päässeet nauttimaan. Krookukset olivat puskeneet esiin heti lumen sulettua, narsissit pääsiäisenä. Pian olisi tulppaanien vuoro, ja kesällä pihaa koristaisivat malvat, kellot ja akileijat.

Poppeli oli nousemassa uuteen kukoistukseen.

Uudistusten takana oli taloyhtiön hallituksen tuore puheenjohtaja Miisa Tolonen. Miisa ei ollut vasiten tavoitellut puheenjohtajuutta, vaan se oli sysätty hänen niskaansa edellisen puheenjohtajan Orvokki Vainion muutettua pois. Nuoresta

iästään huolimatta Miisa oli ollut luonteva valinta Poppelin uudeksi pomoksi, olihan hän kuulunut hallitukseen Orvokin aikana, ja häneltä löytyi myös intoa ja energiaa pestiin, johon oli jo pitkään kaivattu uutta virtaa.

Orvokki oli puheenjohtajana toimiessaan keskittynyt suojelemaan ja ylläpitämään vanhaa puutalokorttelia, mutta Miisan tartuttua ohjaksiin Poppelissa oli alkanut uusi, muutosten ja kunnostusten aika, joka käsitti paljon muutakin kuin uudet puutarhakalusteet ja istutukset. Poppelin suurin ongelma ei nimittäin ollut epäviihtyisiä pihapiiri, vaan rakennusten kunto. Taloyhtiöllä oli ikää yli sata vuotta, joten remontoitavaa riitti. Tiiliverhoilu rakoili ja vanhat seinät kaipasivat kipeästi uutta maalikerrosta päälle. Mittava julkisivuremontti siinsikin jo horisontissa, mutta sitä ennen Miisan oli selätettävä Poppelin haasteista suurin: rakennusten vajoaminen.

Vuosi sitten teetetyssä kuntokartoituksessa oli selvinnyt, että Poppeli, aivan kuten puolet Turun keskustasta, oli vuosien varrella alkanut vajota. Vajoaminen oli ollut hidasta, asukkaat olivat tuskin huomanneet sitä, mutta ilman toimenpiteitä seuraukset olisivat ennen pitkää olleet katastrofaaliset. Poppelille vajoaminen olisi ollut yhtä tuhoisaa kuin maanjäristys.

Miisa oli ryhtynyt toimiin heti puheenjohtajaksi noustuaan. Hän oli tilannut uuden, kattavamman kuntotarkastuksen, jossa oli hieman yllättäen selvinnyt, ettei syy vajoamiseen ollutkaan liian kostea vaan liian kuiva maaperä. Suuret syreenit olivat imeneet pesutuvan viereisen nurkan rutikuivaksi, minkä vuoksi maa oli murentunut kuin pino näkkileipiä rakennusten alta.

Miisalla ei ollut alan tutkintoa tai ammattia, mutta hän oli jo melkein kuuden vuoden ajan pyörittänyt yhden naisen remonttibisnestä ja tunti siten monia rakennusalan toimijoita. Taloyhtiön korjaushankkeiden kilpailutus ja valvominen

kuului yleensä isännöitsijälle, mutta jos Miisa jotain oli omak-
sunut edeltäjältään, niin taipumuksen kävellä Poppelin vanhan
isännöitsijärukan yli. Hän oli löytänyt urakoitsijan omien kon-
taktiensa kautta jo syksyllä, mutta koska maa oli siihen mennessä
ehtinyt routia, oli vajoaman korjaaminen siirtynyt seuraavalle
keväälle.

Muuten Miisa erosi toimintatavoissaan edeltäjästään täysin.
Jos jotain oli tehtävä, hän hoiti asian vitkuttelematta. Hän ei
solminut salaisia sopimuksia eikä neuvotellut naapureiltaan
piilossa, vaan viesti taloyhtiön kunnostusprojektin käänteistä
avoimesti, joko postilaatikoihin livautetuilla viesteillä tai talo-
yhtiön ilmoitustaululle kiinnitetyillä tiedonannoilla. Miisaa
olikin kiitelty sekä viestinnän selkeydestä että ripeistä otteista
– ainakin aluksi.

Vajoaman korjaaminen oli käynnistynyt syreenipuiden kar-
simisella, mikä oli herättänyt osassa korttelia pienoista vasta-
rintaa. Syreenit olivat kuin naapureita, lähes yhtä vanhoja kuin
itse rakennukset ja osa Poppelia aivan kuten takorautaportit ja
mukulakivipolutkin, eikä niistä haluttu luopua. Ilmoitustaululla
oli käyty kiihkeää lappujen vaihtoa, kun Miisa oli yrittänyt se-
littää syreenien poiston tarpeellisuutta ja Anselmi Leppänen
uhannut kahlita itsensä puihin estääkseen niiden kaatamisen.
Onneksi pihapiirin oma luonnonsuojelija ja hallituksen jäsen
Pihla Hallasuo oli keksinyt ratkaisun: syreenit leikattiin alas,
kaivettiin maasta ja siirrettiin toiselle puolelle tonttia paikkaan,
jossa ne eivät aiheuttaisi samanlaista tuhoa kuin pesutuvan kyl-
jessä. Syreenit oli pelastettu, rauha palannut Poppelin saviseen
maahan ja Miisan puheenjohtajakauden ensimmäinen kriisi
selätetty.

Sitten monttu oli ilmestynyt Poppelin pihaan, eikä Miisa
ollut sen jälkeen saanut valituksilta rauhaa sekuntiakaan.

Montun ei olisi pitänyt tulla naapurustolle yllätyksenä. Kaille – tai siis, ainakin Miisalle – oli ollut selvää, että vajoaman korjaamiseksi oli kaivauduttava Poppelin maaperään, rakennettava jotain tukemaan haurasta maata ja suojelemaan sen kosteustasapainoa. Jotta maaperään päästiin kaivautumaan, tarvittiin kaivuria, ja jotta kaivuri pääsi Poppelin pihaan, oli yksi taloyhtiön vanhoista takorautaporteista pitänyt poistaa, mikä puolestaan tarkoitti, että yksi kolmesta pihaan johtavasta reitistä oli jouduttu katkaisemaan.

”Väliaikaisesti”, Miisa oli toppuutellut, mutta jos pelkkä syreeneiden karsiminen oli tuntunut monesta vanhasta asukkaasta pyhäinhäväistykseltä, oli portin poistaminen ollut heidän mielestään suorastaan rikollista.

Poppelilaiset olivat vuosien varrella tottuneet rauhaan ja hiljaisuuteen. Taloyhtiötä oli remontoitu säästeliäästi, vain sen verran kuin oli ollut välttämätöntä. Seinät oli maalattu muutama kertaan ja epätasaisia mukulakivipolkuja muutettu helppokulkuisemmiksi hiekkapoluiksi, mutta muuten Poppelin piha oli näyttänyt lähes samalta sen perustamisesta lähtien. Vain harva nykyisistä asukkaista oli asunut Poppelissa, kun sitä edellisen kerran oli remontoitu, ja nekin, jotka olivat jo tuolloin korttelissa asustaneet, olivat unohtaneet korjaustöistä aiheutuvan vaivan. Vaikka kaivuri oli ollut pihassa vain hetken, oli tärinä ja meteli koettu sietämättömiksi, ja Miisa oli ollut hukkaa valitukseen kaivuuprojektin ensimmäisinä päivinä.

Jos valitukset olisivat päättyneet kaivurin lähtöön, Miisa olisi kestänyt ne ongelmitta, mutta tärinää ja meteliä seurasivat loppuomilta tuntuvat sateet. Työt viivästyivät, aikataulu sakkasi jo ensimmäisellä viikolla. Jos harmaiden päivien väliin sattuihin osumaan yksi kirkas, ei sen aikana vaikuttanut tapahtuvan mitään. Pääsiäinen tuli ja meni, ja monttu, jonka oli pitänyt olla

taas peitossa kiirastorstaina, muistutti pitkäperjantaina enemmän uima-allasta kuin työmaata. Kukaan ei ollut tyytyväinen, ei Miisa, ei naapurusto eikä varsinkaan urakoitsija Andersson.

Yhteistyö Henrik Anderssonin kanssa oli ollut haastavaa ensimmäisestä työmaakokouksesta lähtien. Miisa muisti hyvin, kuinka tukevasti keski-ikäinen ja partasuinen Andersson oli marssinut ensi kertaa pihaan ja suunnannut suorinta tietä ja käsi ojossa Poppelin vanhan valokuvaajan Juho Salmisen luo.

”Te olette varmaankin taloyhtiön hallituksen puheenjohtaja.”

Juhon puristettua kättä mutta pudisteltua päätään Andersson oli siirtynyt Pihla Hallasuon luo. Hän oli kätellyt Poppelin hallituksen jäsenet yksi kerrallaan, käynyt heidät läpi vanhimmasta nuorimpaan, kunnes hänet oli lopulta saateltu Miisan eteen.

”Kuinka vanha sinä olet?” Andersson oli kysynyt silmät epäluuloisesti sirrillä.

”Jo kaksikymmentäviisi”, Miisa oli vastannut antamatta hymynsä hyytyä.

Miisa tiesi, ettei hänen nuori ikänsä herättänyt aina luottamusta. Hän oli tottunut siihen, että hänen oletettiin olevan tietämätön työnhupakko, joka ei ymmärtänyt, kuinka suuria saappaita oli kiskomassa jalkoihinsa, ja oppinut, että saattoi taistella näitä olettamuksia vastaan vain suunnattomalla itsevarmuudella. Niinpä hän hymyili, vaikka ei hymyilyttänyt, seisoi suorassa, vaikka epävarmuus painoi hänen selkäänsä, ja vastasi Anderssonin lujiin katseisiin aivan yhtä lujasti, milliäkään hievahtamatta. Harva erotti teeskenneltyä itsevarmuutta todellisesta, eikä Andersson ollut tässä poikkeus.

Vaikka sää oli tehnyt pääsiäisen jälkeen täyskäännöksen ja aurinko paistanut siitä lähtien lähes taukoamatta, oli Miisa edelleen huolissaan siitä, että monttu oli tullut jäädäkseen eivätkä

kaivuutyöt päättyisi ikinä. Vaikka Miisan värväämä ulkopuolinen valvoja oli pannut töihin vauhtia ja vakuuttanut, että loppu hämmötti jo, Miisa oli todennut uskovansa projektin valmistumiseen vasta, kun monttu olisi peitetty ja Poppelin vanha takorautaportti palautettu paikoilleen.

Ehkä tänään, Miisa ajatteli tai oikeastaan rukoili. Pliis, anna sen päivän koittaa tänään.

Monttu oli ollut Poppelin pihassa jo seitsemän viikkoa. Taloyhtiön hallitus oli kokoustanut niiden aikana ahkerasti, joka perjantai, kuullakseen, miten kaivuu-urakka oli – tai oikeastaan ei ollut – edistynyt. Seitsemän oli kuitenkin onnenluku: maailmassa oli seitsemän ihmettä, sateenkaressa seitsemän väriä. Ehkä seitsemäs työmaakokous olisi onnenkokous, jossa urakoitsija Andersson vihdoin ilmoittaisi kaivuutöiden olevan ohi. Seitsemällä oikein menneellä numerolla voittaa lotossakin, Miisa muistutti itseään valmistautuessaan jälleen uuteen kokoukseen.

Työmaakokoukset pidettiin useimmiten montun reunalla. Parina ensimmäisenä viikkona Poppelin hallitus oli sulloutunut yhdessä Anderssonin kanssa vanhaan pesutupaan suojaan sateelta. Seitsemättä kokousta oli kuitenkin siunattu kauniilla säällä. Aurinko paistoi kirkkaana, mutta Miisa muisti aamulenkiltään tuulen olevan sinä päivänä raaka, joten hän kietoutui kevyen juoksutakkinsa sijaan paksuun villakangastakkiin ja veti päähänsä pipon. Hän olisi mieluusti jättänyt pipon pois, sillä hän näytti mielestään se päässään aivan pikkutytöltä, mutta hän päätti olla järkevä ja valita lämmön arvovallan sijaan. Avaimet sujahtivat taskuun, samoin puhelin.

Tärkeimmän eli tablettitietokoneensa Miisa otti syliinsä ja painoi tiukasti rintaansa vasten. Tabletti oli kuin hänen sihteerinsä, joka muisti kaikki hänen menonsa, huolehti kaikista

hänen muistiinpanoistaan, säilytti kuvat ja arkistoi viestit. Se oli hänen pienen yrityksensä sydän, joka osasi myös tyyntyttää Miisaa silloin, kun jokin hermostutti häntä. Hänen tarvitsi vain rummuttaa näyttöä sormenpäällään: lasipintaan osuvien kynsien synnyttämässä napinassa oli jotain yhtä rytmikästä kuin Poppelin peltikattoon osuvan sateen ropinassa.

Miisa naputti kynsillään muutaman kerran tablettitietokoneen lasista näyttöä ennen kuin vilkaisi ranteessaan olevaan älykelloon. Jos tablettitietokone oli hänen luotettava kumppaninsa, oli älykello kuin ärsyttävä personal trainer, joka hoputti ja moitti mutta toisaalta myös kehui ja kannusti. Nytkin sen pieni näyttö kertoi, että työmaakokous alkaisi pian ja että hänen pulsinensa hätyytteli yhdeksääkymmentä.

Saatat olla stressaantunut, kello ohjeisti.

”No äläpä”, Miisa huokaisi ja mietti ties kuinka monennetta kertaa sen kevään aikana, miksi oli suostunut Poppelin puheenjohtajaksi.

Suostunut hän kuitenkin oli, ja velvollisuudet oli hoidettava. Miisa suoristi selkensä, venyttäytyi täyteen pituuteensa, kohotti leukansa ja muovasi kasvoilleen niin itsevarman ilmeen kuin vain osasi ja suuntasi sitten kylmäeteisen portaita pitkin ulko-ovelleen.

Miisa asui asunnossa numero seitsemän, jolta oli suora näköyhteys pihan toisella puolella sijaitsevalle montulle. Hän ei ollut kärsinyt kaivaustöiden aiheuttamasta tärinästä tai metelistä niin paljon kuin lähimpänä monttua asustavat naapurit, mutta rujo näky oli häntä vastassa aina, kun hän astui ulos tai pysähtyi keittiön ikkunan eteen. Näköyhteys monttuun ei ollut pelkäättävää huono asia, sillä sen ansiosta Miisa oli kyennyt pitämään silmällä niin kaivuutöiden etenemistä kuin montun ympärillä pyöriviä naapureitaan.

Monttu oli koko kevään ajan vetänyt naapurustoa puoleensa kuin hunaja karpäsiä, eikä tämä päivä ollut poikkeus. Työmaakokoukseen oli kutsuttu vain taloyhtiön hallituksen jäsenet, mutta montun ympärille kokoontuneesta väkimäärästä päätellen puoli naapurustoa oli paikalla. Pappaparlamentin edustus oli vahva, kuten aina: Anselmi Leppänen, Turo Koistinen, Juho Salminen ja Risto Grönroos seisoivat rivissä montun toisella laidalla kuin kovennettua suorittavat sotilaat. Juho kuului Poppelin hallitukseen, joten hänen läsnäolonsa oli sekä odotettu että toivottu, mutta Koistinen, Risto ja Anselmi olivat epäilemättä etsiytyneet paikalle joko kuullakseen viimeisimmät uutiset urakan etene- misestä tai ilmoittaakseen Miisalle tyytymättömyytensä urakan viivästyemisestä. Päästyään puoleen väliin pihaa ja kuultuaan ensimmäiset sanat miesten keskustelusta Miisa päätteli jälkim- mäisen olevan ensimmäistä todennäköisempi vaihtoehto.

”Eikö tätä kuoppaa saada jo kohta täytettyä?” Turo Koistinen ärähti ja tökkäsi kävelykepillään muutaman pienen kiven reunan yli.

”Onko monttua kaivettu taas syvemmäksi?” Anselmi tiukkasi ja kurkkasi monttua ympäröivien suoja-aitojen yli.

Hän kallisti päätään, nosti karvalakkinsa korvaläppää ja näytti kuulostelevan, milloin Koistisen tyrkkäämät kivet osuisi- vat montun pohjaan. Aivan liian pitkän hiljaisuuden jälkeen hän totesi: ”Minusta se kuulostaa syvemmältä.”

”Älähän nyt höpsi”, Juho Salminen yritti rauhoitella, mutta Risto Grönroos oli Anselmin kanssa samoilla linjoilla.

”Juu, ei, kyllä se kuulosti pahalta”, Risto päiviteli. ”On se syvempi, ehdottomasti. Minun Marianikin on sitä mieltä.”

Vaikka Koistisen tyrkkäämät kivet olivat kierineet aikoja sitten montun pohjalle, Risto otti pipon pois päästään ja kallisti korvaansa aivan kuten Anselmi oli hetki sitten tehnyt.

”Ihan kamalaa”, hän mutisi.

Niin on, Miisan teki mieli huutaa, mutta ennen kuin hän ehti kerätä riittävästi rohkeutta tai kiukkua, kirkas pikkutytön ääni kohosi vanhojen miesten mutinan yläpuolelle.

”Minusta monttua pitäisikin kaivaa syvemmäksi!”

Iida Asplund loikkasi esiin papparivistön takaa. Hän otti muutaman laukka-askeleen ja hypähti sitten suoja-aidan päälle kuin telinevoimistelija pukille. Onneksi Iidaa montun reunalla vahtinut Teemu Aarnisalo onnistui saamaan tytön haalarin hupusta otteen ja vetämään niin Iidan kuin uhkaavasti kallistuneen aidan takaisin paikoilleen. Teemu oli seurustellut Iidan äidin Maijan kanssa jo melkein vuoden, joten tytön liukkaat liikkeet eivät tulleet miehelle yllätyksenä, mutta Miisa säikähti niin, että päästi pienen kiljahduksen. Hän oli pelännyt koko kevään, että joku utelias poppelilainen kupsahtaisi monttuun ja katkaisisi koipensa, ja Iida oli kieltämättä todennäköisin kandidaatti sel-laiselle kuperkeikalle.

Iida ei huomannut Miisan kiljahdusta eikä läheltä piti-tilannetta vaan jatkoi: ”Montun pohjalta saattaa löytyä luita! Fossiileja! Ehkä jopa kokonainen dinosaurus, jos vain kaivaisimme riittävän syvälle. *Jurassic Park* voisi olla totta!”

”Arkeologinen löytö tästä vielä puuttuisi”, Koistinen tuhahti ja tyrkkäsi taas pari pikkukiveä monttuun aivan kuin olisi yrittänyt täyttää sen vaivihkaa, yksi hiekan muru kerrallaan. ”Jos montusta löytyisi yksikin savikipon kappale, Turun kaupunki julistaisi pihallemme kaksi vuotta kestävät kaivaukset.”

”Sehän olisi mahtavaa!” Iida huudahti ja yritti taas kiivetä suoja-aidalle.

”Nyt senkin...”, Teemu manasi ja nappasi tytön syliinsä.

Iida oli jo yhdeksänvuotias mutta ikäisekseen pienikokoinen, eikä Teemulla ollut minkäänlaisia ongelmia tasapainotella tyttöä käsivarsillaan ja pidellä samalla Aarnisalo-Asplundin perheen

uuden koiran, kermanvaalean kultaisennoutajan Glindan, hihnaa. Iida hihitti, eikä Teemukaan näyttänyt olevan todellisuudessa pahoillaan tytön riehakkuudesta, mutta Glinda katseli nuoren emäntänsä sätkiviä koipia hämillään, kuin tuomiten tämän villin käytöksen. Glinda oli saanut nimensä Iidan – ja Teemun – rakastaman musikaalihahmon mukaan, mutta Miisasta se muistutti enemmän *Peter Panin* Nana-koiraa, Kultasen perheen kärsivällistä ja kärsivää lastenhoitajaa. Glinda noudatti nuoresta iästään huolimatta tunnollisesti omistajiensa käskyjä, eikä se hievahtanutkaan huomattuaan lähestyvän Miisan. Vain puolelta toiselle vispaava häntä paljasti sen innostuneen: häntä heilui niin laajassa kaaressa, että se ylsi hipomaan vieressä seisovan Anselmin jalkaa. Mies katsahti ensin ärtyneenä koiraan, sitten sen kuonon osoittamaan suuntaan ja äkkäsi Miisan.

”Kas, kas, neiti Tolonen!” Anselmi huudahti, ja muutkin kuin koira käänsivät huomionsa kohti lähestyvää Miisaa.

Kas, kas, arkkiviholliseni, Miisan teki mieli sanoa mutta sen sijaan hän toivotti miehelle hyvää iltaa.

Kohteliaisuudesta huolimatta Anselmi jatkoi: ”Sitä ollaan melkein myöhässä.”

Miisa rypisti kulmiaan.

”Eli... toisin sanoen ajoissa”, hän totesi.

”Niin, tai siis...”

Anselmi jupisi hetken itsekseen ennen kuin jatkoi: ”Neiti Tolonen, vaadimme vastauksia. Kuinka kauan tätä kidutusta jatkuu? Kuinka kauan monttu on vielä riesanamme?”

”Ei enää pitkään”, Miisa vakuutti enemmän toivon kuin tiedon pohjalta mutta tyyneästi, epävarmuuttaan paljastamatta.

”Niin olet väittänyt viimeisen kuukauden ajan”, Anselmi tuhahti, kumartui kohti Ristoa ja kuiskasi tälle: ”Orvokki ei olisi ikimaailmassa sallinut tällaista.”

”Niinpä, niinpä, niin se minun Marianikin sanoo”, Risto vastasi, ja pappakaksikko loi kuin yhteisestä sopimuksesta papeksuvan katseen Miisaan, jonka oli tehtävä töitä säilyttääkseen itsevarman ilmeen kasvoillaan.

Miisa oli liittynyt Poppelin hallitukseen heti muutettuaan taloyhtiöön reilu viisi vuotta sitten. Tuolloin hallitukseen oli Orvokin lisäksi kuulunut nykyisistä jäsenistä Juho Salminen ja Pihla Hallasuo, nyt jo poismuuttaneen Lumpeen perheen isä Jani sekä tietenkin Anselmi Leppänen. Orvokin ja Juhon tavoin Anselmi oli pitkän linjan hallitustyöläinen, jonka pääasiallisena vastuuna oli vaikuttanut olleen valittaminen. Ennen Anselmiin tutustumista Miisa ei ollut osannut kuvitellakaan, että lehdet saattoi haravoida väärällä tavalla tai että lumikolat saattoivat pitää kolattaessa liian kovaa meteliä, mutta niin vain sekin oli mahdollista.

Anselmi oli viihtynyt hallituksessa vastarannan kiisken roolissa viime kesään asti. Kun Poppelin tonttivuokrasopimuksen päättymisen oli uhannut ajaa koko taloyhtiön konkurssiin, Anselmi oli ilmoittanut eläköityvänsä hallitustehtävistä. Miisa oli ihmetellyt asiaa, sillä edellisestä yhtiökokouksesta oli kulunut tuskin kuukauttaakaan.

Siihen ihmettely oli kuitenkin jäänyt, sillä Orvokin lamaannuttua Miisan oli ollut pakko ottaa komento taistelussa Poppelin olemassaolosta, eikä hän ollut ehtinyt edes miettiä Anselmin eroa ennen kuin vuokrakriisi oli selätetty. Miisa ei tosin voinut ottaa voitosta kunniaa. Se kuului Teemulle, joka oli veljensä avustuksella ostanut Poppelin tontin taloyhtiölle. Hänellä oli teknologiamiljonäärinä riittänyt rahaa mutta myös rakkautta entistä tyttöystävänsä Maija Asplundia kohtaan, ja niin Poppeli oli pelastettu. Helpotus oli vallannut koko naapuruston.

Myös Anselmi oli äkisti kokenut olevansa sittenkin kykeneväinen jatkamaan hallituspuuhissa. Tässä Miisa oli varmaankin tehnyt virheen: hän oli sanonut *ei*.

Miisa oli kuvitellut hallitustyön helpottuvan ilman Anselmin kaltaista valittajaa.

Kuinka väärässä hän oli ollutkaan: kun Anselmi ei enää ollut osa hallitusta, hänestä oli tullut sen suurin arvostelija, suoranainen ammattivalittaja. Anselmi vastusti kaikkia Miisan uudistuksia, jopa puutarhakeinin kettinkien rasvaamista.

”Jos joku vaikka sattuisi nukahtamaan keinuun, saattaisi hän säikähtää herätessään ja luulla leijuvansa ilmassa, jos ei kuule kitinää”, Anselmi, jolla oli tapana torkahdella pihakeinuun, oli perustellut.

Kuten aina Anselmin aloitellessa valitustulvaansa Miisa muovasi kasvoilleen suloisimman hymynsä ja käänsi huomionsa muualle, tällä kertaa Teemuun.

”Onpa täällä väkeä!” hän huudahti. ”Oletteko kaikki osallistumassa työmaakokoukseen?”

Miisa katsahti Glindaan.

”Koirakin?”

”Ei”, Teemu vastasi Iidan kiljahtaessa ”Kyllä!”

”Meidän pitää lähteä lenkille”, Teemu muistutti ja laski Iidan Glindan viereen.

”Ei!” Iida huudahti ja kietoi kätensä koiran kaulan ympärille. ”Glinda haluaa osallistua kokoukseen.”

”Eläimet eivät yleensä osallistu työmaakokouksiin”, Miisa komppasi vaikkei hänellä olisi ollut mitään Glindan osallistumista vastaan.

Iida ponnahti suu tuimana viivana suoraksi ja osoitti Miisaan.

”J’accuse!” hän huudahti ja siirsi syyttävän sormensa osoittamaan pesutupaa. ”Jos eläimillä ei ole lupa osallistua Poppelin työmaakokouksiin, miksi Romeo ja Julia saavat olla paikalla? Haa, olen oikeassa! Enkö olekin, Turo-pappa?”

”Nooh”, Koistinen huoahhti. ”Eiköhän puheenjohtaja päättä, ketkä kokoukseen osallistuvat. Mitä mieltä olet, Miisa? Miisa?”

Miisa tuskin kuuli Koistisen mainitsevan nimeään. Hän oli kyyristynyt kuin sotilas laukauksen kuultuaan ja skannasi keskittyneesti katseellaan pesutuvan räystäätä Poppelin pihapuluja etsien. Miisa vihasi lintuja, kaikkia lintuja, niin söpön pörheitä varpusia kuin rääkyviä lokkeja, eikä Poppelin pihassa asustava kyyhkyspari ollut poikkeus. Kyse ei ollut niinkään fobiasta kuin järkevästä epäluulosta sottaavia ja metelöiviä eläimiä kohtaan, minkä vuoksi Miisa ei juossut Poppelin pihapuluja karkuun muttei myöskään halunnut olla missään tekemisissä niiden kanssa, varsinkaan työmaakokouksissa.

Miisa löysi Romeon ja Julian pesutuvan räystään alta kökötämästä syöksytorven mutkan päällä, aivan liian läheltä mutta silti riittävän kaukaa, jotta kokous voitaisiin käydä montulla. Miisa kokosi arvovaltansa rippeet ja suoristautui toivoen, ettei kukaan ollut huomannut hänen omituista reaktiotaan.

Toive oli tietenkin turha.

”Onko kaikki hyvin?” Teemu kysyi.

”Oikein hyvin”, Miisa vakuutti hymy taas huulillaan. ”No niin, kokous alkaa ihan näillä näppäimillä, joten kaikki ylimääräiset – koirat mukaan lukien – olkaapa hyvä ja poistukaa. Vain hallituksen jäsenet saavat jäädä.”

Miisa loi tiukan katseen Romeoon ja Juliaan, jotka eivät tehneet elettäkään lähteäkseen, kuten eivät tehneet naapuritkaan.

”Aiotko pitää kokouksen Juhon kanssa kahdestaan?” Anselmi kysyi.

Hän yskähti, ensin pehmeästi, sitten kovaa ja karheasti ennen kuin jatkoi: ”Missä on Amalia Tammilehto? Entä Pihla Hallasuo? Ovatko he kenties myöhässä?”

Anselmi kumartui taas lähemmäs Ristoa, joka varmaankin äskeisen yskänpuuskan vaikutuksesta yritti nojata kauemmas.

”Orvokin aikana hallituksen tapaamisista ei myöhästely”, Anselmi kuiskasi silti ja niin kovaan ääneen, että Miisa varmasti kuuli hänen sanansa.

Miisa ei antanut hymynsä hyytyä, vaikka häntä harmittikin, kun naapurit eivät totelleet häntä. Pulutkin pysyivät paikoillaan.

Oliko kello jo puoli viisi? Olivatko Amalia ja Pihla todella myöhässä? Miisa taisteli mielensä perukoilla kasvavaa epävarmuuden tunnetta vastaan. Oli totta, ettei Orvokin aikana kokouksista myöhästely, pelko Orvokin vihasta oli ollut niin suuri. Miisa vilkaisi huolissaan olkansa yli kohti Poppelin tyhjää pihaa, sitten vaivihkaa sylissään olevaan tablettitietokoneeseensa.

”Hah”, hän huudahti ja kohotti voitonriemuisesti koneen kaikkien nähtäville. ”Amalialla ja Pihlalla on vielä minuutti aikaa!”

”Ruhtinaallisesti siis”, Anselmi tokaisi.

Miisa laski häpeillen tablettinsa alas ja seurasi näytöltä, kuinka numerot minuuttien kohdalla vaihtuivat kakkosesta ja yhdeksiköstä kolmoseksi ja nollaksi.

Sillä samaisella hetkellä joku toivotti reippaan opettajamaisella äänellä: ”Hyvää iltaa!”

Hetkeksi haihtunut hymy nousi taas Miisan kasvoille. Hän loi Anselmiin voitonriemuisen katseen ja kääntyi sitten ympäri tervehtiäkseen Amaliaa, joka lähestyi monttua Pihla rinnallaan.

”Olette myöhässä”, Anselmi huomautti saapujille, muttei kuulostanut enää yhtä tuikealta kuin hetkeä aiemmin.

”Minä? Myöhässä?” Amalia puuskahti ja kumartui napautamaan Miisan sylissä olevan tablettitietokoneen näyttöä sadakseen kellon esiin. ”Olemme kylläkin minuutilleen ajoissa. Eihän Anderssonkaan ole vielä täällä.”

”Me olemme”, Anselmi huomautti.

”Niin, mutta miksi?” Amalia ihmetteli. ”Taloyhtiön hallituksen kokouksiin osallistuvat varsinaisten jäsenten lisäksi vain urakoitsija, valvoja, isännöitsijä ja tarvittaessa varajäsenet, ei koko naapurusto. Hus nyt, antakaa meille työrauha.”

”Mutta...”

”Hallitus tiedottaa kyllä remontin etenemisestä osakkaita, älä huoli. Menkää, herra Leppänen. Sinä myös, Turo. Ja Risto! Marian luo siitä ja vähän äkkiä.”

Amalia oli Miisaa hieman vanhempi ja ammatiltaan luokanopettaja, mutta auktoriteettia häneltä löytyi kuin maavoimien kenraalilta. Miisa sekä ihaili että kadehti Amalian kykyä kommentaa Poppelin pappoja, jotka järjestäytyivät automaattisesti takaisin riviin odottamaan poistumiskäskyä.

”Sankarini”, Miisa kuiskasi Amalialle, jonka kasvoille levisi ilkkurinen hymy.

Vielä vuosi sitten Miisa ei olisi voinut kuvitellakaan tukeutuvansa kaikista naapureistaan juuri Amaliaan. Nykyään he olivat taloyhtiöasioissa toistensa lähimmät liittolaiset, mutta naapuruutensa alkuaikoina he olivat olleet ennemminkin viholliset. Amalia ei ollut kuulunut Poppelin hallitukseen, mutta aivan kuten Anselmilla, hänelläkin oli ollut vahvoja mielipiteitä siitä, miten taloyhtiötä olisi pitänyt johtaa. Kummallinen yhdistelmä vastuun välttelyä ja ideoiden tyrkyttämistä oli saanut selityksen, kun Miisa ja Amalia olivat ensimmäistä kuntokartoitusta puidessaan keskustelleet Amalian raskaasta työstä, joka oli imenyt hänestä kaiken energian. Työpaikan vaihdos oli onneksi

palauttanut Amalian voimavarat, ja hän oli ryhtynyt innolla niin Poppelin hallituksen jäseneksi kuin Miisan luottonaiseksi.

”Eiköhän meidänkin ole aika lähteä”, Teemu sanoi ja usutti Iidan liikkeelle.

Tyttö otti muutaman vastahakoisen askeleen, mutta sitten kadulta kantautui lähestyvän auton ääni. Sekä Miisa että Iida tunnistivat erikoisen, ukkosmaisen jylinän lähteen.

”Leevi-setä!” Iida huudahti ja pysähtyi niin äkisti, että Glinda tassutti päin häntä.

Iida suuntasi innosta hypähdellen katseensa kohti aukkoa, josta vanha portti oli kaivuutöiden tieltä poistettu, ja niin suuntasi Miisakin, ilman hypähdyksiä tosin. Ensin aukon ohi ajoi punainen farmariauto, jonka Miisa tiesi kuuluvan Henrik Anderssonille, mutta vain pari sekuntia sen jäljessä seurasi vanha teräksenharmaa pakettiauto. Pakettiauto hidasti, lipui tyhjän porttiaukon ohi ja pysähtyi lopulta niin, että vain siivu sen takaosasta jäi näkyviin. Kuului paukahdus, toinenkin, ja sitten urakoitsija Andersson ja Poppelin isännöitsijä astuivat tyhjästä porttiaukosta sisään yhdessä Leevi Ilolan kanssa. Älykello värähti Miisan ranteessa, mutta Miisa tiesi, ettei sillä ollut tällä kertaa syytä varoittaa stressistä. Nyt kun Leevi oli paikalla, Miisan ei tarvinnut olla huolissaan mistään.

Vaikka Amalia oli ollut suuri apu taloyhtiön asioiden hoidossa, Miisan todellinen sankari oli Leevi Ilola. Leevi oli Teemun velipuoli mutta myös rakennusalan ammattilainen, jonka Aarnirakenne-yritys oli värvätty toteuttamaan Poppelin julkisivuremontti. Leevi oli myös viime viikot toiminut kaivuu-urakan valvojana, ja heti hänen otettuaan projektin valvontaansa kaikki aiemmin pieleen mennyt oli alkanut sujua. Sateet olivat lakanneet sillä sekunnilla, kun Leevi oli ryhtynyt hommiin, aurinko paistanut ja työt harpanneet eteenpäin.

Tolosen suhde- saaneeraus

#hyvänmielenkirjat

Miisan pesti taloyhtiön hallituksen puheenjohtajana ei voisi alkaa vauhdikkaammin. Turkulainen puutalo-kortteli uhkaa pahasti vajota ja mittava julkisivu-remontti kolkuttelee oven takana. Kaiken lisäksi Poppelin pappa-armeiija puuttuu jatkuvasti taloyhtiön asioihin, Miisan ystäväpiirissä kuohuu, eikä hänen parisuhteensaakaan välty ongelmilta.

Onneksi Miisa on määrätietoinen toiminnan nainen. Kun veljen ärsyttävän komea kaveri pyytää Miisalta apua tullakseen paremmaksi poikaystäväksi, Miisa alkaa pyörittää naapurustossaan niin parisuhde-koulua kuin työmaakokouksia. Yllättävien haave-
reiden jälkeen remonttiporukankin seura alkaa kiin-
nostaa, eikä taloyhtiön työmaa ole enää ainoa asia,
joka aiheuttaa naiselle sydämentykytyksiä.

Ajatusremontissa Poppeli-korttelin nariseva portti avautuu keskelle remonttimyllerrystä ja huoneistossa B 7 asuvan topakan Miisa Tolosen elämän vauhdikkaita käännteitä.

